

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X.X. IR AB SEB BANKO GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-02-06 Nr. 429-36
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X.X.toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir AB SEB banko (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. rugpjūčio 14 d. pareiškėjo mokėjimo kortele (toliau – Kortelė), suvedus pareiškėjo Kortelės PIN kodą, bankomate *Estanco Ca'n Homar Sin* (Maljorka, Ispanija) buvo atliktos penkios lėšų išgryninimo bankomate operacijos, kurių bendra suma – 5 844,75 Eur (toliau – ginčijami mokėjimai)¹.

2025 m. rugpjūčio 14 d. pareiškėjas telefonu kreipėsi į banką ir informavo, kad buvo pavogta jo piniginė, kurioje buvo jam išduota Kortelė. Pareiškėjas banko darbuotojai teigė, kad šalia Kortelės buvo užrašytas ir jos PIN kodo slaptažodis. Banko darbuotoja dar tebesitęsiant pokalbiui telefonu Kortelę nedelsdama užblokavo.

Bankui nesutikus grąžinti iš pareiškėjo banko sąskaitos nurašytos ginčijamų mokėjimų sumos, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo.

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką pakartotojo bankui nurodytas ginčijamų mokėjimų įvykdymo aplinkybes. Pareiškėjas teigė, kad bankas nepagrįstai atsisakė grąžinti ginčijamų mokėjimų lėšas, nes pareiškėjo mokėjimo kortelė buvo pavogta, todėl, pareiškėjo nuomone, ginčijami mokėjimai įvykdyti be pareiškėjo valios. Be to, pareiškėjas teigė, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti vienas po kito ir buvo visiškai jam nebūdingi, todėl banko mokėjimo operacijų stebėsenos sistemos turėjo tokių ginčijamų mokėjimų vykdymą sustabdyti, tačiau to nepadarė.

Pareiškėjas prašė įpareigoti banką grąžinti ginčijamų mokėjimų sumą – 5 844,75 Eur. Taip pat pareiškėjas prašė išsiaiškinti, kodėl banko „saugumo mechanizmai (įskaitant rizikos analizę ir veiksmus įtarus sukčiavimą) nesuveikė 2025-08-14, kai toje pačioje vietoje per kelias minutes buvo atlikti penki dideli gryninimo sandoriai“ bei pateikti išvadą, ar „bankas šioje situacijoje veikė tinkamai, laikydamasis Lietuvos Respublikos Mokėjimų įstatymo bei Europos Sąjungos Mokėjimo paslaugų direktyvos (PSD2, 2015/2366) reikalavimų <...>“.

Bankas Lietuvos bankui pateiktame atsiliepime paaiškino, kad pagrįstai įvykdė ginčijamus mokėjimus, nes ginčijami mokėjimai buvo atlikti nuskaitant Kortelės lustą ir suvedant tik pareiškėjui suteiktą PIN kodą. Banko teigimu, paties pareiškėjo banko darbuotojai nurodytas faktas, kad pareiškėjas šalia jam išduotos Kortelės buvo užrašęs ir jos PIN kodo slaptažodį, leidžia vertinti, kad pareiškėjo elgesys su jam išduota mokėjimo priemone buvo itin aplaidus, t. y. iš esmės neatitinkantis mokėtojo pareigos užtikrinti mokėjimo priemonės personalizuotą saugumo duomenų saugumą.

Bankas, pasisakydamas dėl pareiškėjo pateiktų argumentų dėl banko vykdomos mokėjimo operacijų stebėsenos, pažymėjo, kad jis užtikrina nuolatinę mokėjimo operacijų rizikos stebėseną. Bankas paaiškino, kad viena paskui kitą einančios grynųjų pinigų išėmimo operacijos nėra neįprasta kliento elgsena, o tuo atveju, jeigu „bankas būtų apribojęs galimybę klientui atlikti mokėjimo operacijas kortele vien dėl to, kad mokėjimo operacija vykdoma užsienyje, klientas nebūtų galėjęs atsiskaityti kortele prekybos ir paslaugų vietose“.

¹ Keturios grynųjų pinigų išėmimo operacijos po 984,95 Eur ir viena operacija 1 904,95 Eur.

Papildomai bankas atkreipė dėmesį, kad pareiškėjo teiginiai, kad bankas netinkamai vykdė mokėjimo operacijų rizikos stebėseną, yra abstraktūs, tačiau paaiškino, kad mokėjimo operacijų rizikos stebėseną reglamentuoja 2017 m. lapkričio 27 d. Europos Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2018/389, kuriuo Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 papildoma griežto kliento autentiškumo patvirtinimo ir bendrų ir saugių atvirųjų ryšių standartų techniniais reguliavimo standartais (toliau – Reglamentas), 18 straipsnis. Tačiau bankas pažymėjo, kad minėtame straipsnyje aprašyta operacijos rizikos analizė ir Reglamento priede nurodyti rodikliai taikomi tada, kai mokėjimo paslaugų teikėjas naudojasi griežto autentiškumo patvirtinimo išimtimi. Bankas atkreipė dėmesį, kad nagrinėjamo ginčo atveju ginčijamiems mokėjimams nebuvo taikomos jokios griežto autentiškumo patvirtinimo išimtys.

Atsižvelgdamas į pirmiau nurodytus argumentus, bankas prašė atmesti pareiškėjo reikalavimą kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo pareiškėjui grąžinti vykdant ginčijamus mokėjimus iš jo banko sąskaitos nurašytas lėšas – 5 844,75 Eur.

Pareiškėjas teigia, kad jo mokėjimo kortelė buvo pavogta ir be jo žinios buvo atlikti ginčijami mokėjimai. Pareiškėjo nuomone, banko mokėjimo operacijų stebėsenos sistemos turėjo aptikti jam nebūdingas mokėjimo operacijas ir sustabdyti jų vykdymą.

Bankas, nesutikdamas su pareiškėjo keliamu reikalavimu, nurodo, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti nuskaitant Kortelę ir patvirtinti Kortelės PIN kodu, kurį, kaip pareiškėjas bankui pripažino, buvo laikoma kartu su Kortele piniginėje. Banko teigimu, tokie pareiškėjo veiksmai su savo mokėjimo priemone rodo pareiškėjo didelį neatsargumą, tai ir lėmė, kad tretieji asmenys, pasisavinę pareiškėjo Kortelę, galėjo inicijuoti ginčijamus mokėjimus. Bankas taip pat teigia, kad banko mokėjimo operacijų rizikos stebėsenos sistema veikė tinkamai, o bankas neturėjo pagrindo nevykdyti ginčijamų mokėjimų, nes jie buvo tinkamai autentifikuoti.

Įvertinus pirmiau aptartas ginčijamų mokėjimų įvykdymo aplinkybes, t. y. kad pareiškėjas savo valios autorizuoti ginčijamus mokėjimus neišreiškė, ginčijami mokėjimai laikytini atliktais nesant pareiškėjo valios. Atsižvelgiant į tai, su ginčijamų mokėjimų autorizavimo vertinimu susijusios aplinkybės šiame sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos, laikant ginčijamus mokėjimus neautorizuotais.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamo reikalavimo pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti: 1) ar bankas turi pareigą grąžinti ginčijamų mokėjimų lėšas pareiškėjui; 2) ar bankas užtikrina mokėjimo operacijų rizikos stebėseną.

1. Dėl banko pareigos grąžinti ginčijamų mokėjimų lėšas pareiškėjui.

Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojai tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesažiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdyęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų, susijusių su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas taip pat yra konstatavęs, kad įstatyme nustatyta tokia mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema, pagal kurią

mokėtojas turi teisę į neautorizuotos operacijos sumos sugrąžinimą, o mokėtojo paslaugos teikėjas turi pareigą ją sugrąžinti, išskyrus atvejus, jei nustatoma, kad: 1) mokėtojas veikia nesąžiningai; 2) mokėtojas tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis. Nurodyta mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema reiškia griežtąją mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybę už atliktas neautorizuotas mokėjimo operacijas, t. y. atsakomybę be kaltės. Kita vertus, mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybė be kaltės neeliminuoja paties mokėtojo pareigos elgtis rūpestingai ir atsakingai. Todėl tuo atveju, jei mokėtojas elgiasi nesąžiningai ar tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia įstatyme jam nustatytas pareigas, paslaugos teikėjas yra atleidžiamas nuo atsakomybės. Ne bet kokių mokėtojo pareigų nevykdymas yra pagrindas atleisti mokėtojo paslaugos teikėją nuo atsakomybės, o būtent Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytų mokėtojo pareigų, kurios susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, be to, paprastas mokėtojo neatsargumas nėra laikomas mokėtojo paslaugos teikėjo atleidimo nuo atsakomybės sąlyga².

Duomenų, kad nagrinėjamu atveju pareiškėjas galėjo veikti nesąžiningai arba tyčia, nėra, todėl galimas mokėtojo sukčiavimas, kaip pagrindas atleisti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėją nuo pareigos atlyginti mokėtojui nuostolius dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo, šiame sprendime atskirai nebus plačiau analizuojamas.

Taigi, sprendžiant, ar banko atsisakymas grąžinti pareiškėjui ginčijamų mokėjimų sumą laikytinas pagrįstu, būtina įvertinti, ar pareiškėjo elgesys, naudojant Kortelę ir jos personalizuotus saugumo duomenis, atskleidžiant šiuos duomenis tretiesiems asmenims ir (ar) atliekant kitus su tuo susijusius veiksmus, vertintinas kaip didelis neatsargumas, dėl kurio su ginčijamų mokėjimų atlikimu susiję pareiškėjo nuostoliai, kaip nustatyta Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje, tektų pačiam pareiškėjui.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra išaiškinęs, kad didelis neatsargumas pasireiškia neprotingu arba išskirtiniu rūpestingumo nebuvimu, kai asmuo nėra tiek rūpestingas, kiek akivaizdžiai būtina esamomis aplinkybėmis³. Didelis mokėtojo neatsargumas gali būti konstatuojamas tik tuomet, jei mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai. Kad mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai, turi įrodyti mokėjimo paslaugų teikėjas, pateikdamas konkrečius tokį elgesį pagrindžiančius įrodymus. Ši įrodinėjimo našta negali būti perkelta mokėtojui.⁴

Dėl mokėtojo neatsargumo laipsnio vertinimo, pagrindinių jo kriterijų ir glaudaus ryšio su ginčo byloje nustatytų individualių specifinių aplinkybių visuma Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje⁵, todėl šiame sprendime bus pasisakoma tik šiai konkrečiai ginčo bylai aktualiais aspektais.

Kaip nurodyta pirmiau, neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo atveju didelis neatsargumas yra sietinas su vienos ar kelių Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje mokėtojui (nagrinėjamu atveju – pareiškėjai) nustatytų pareigų nevykdymu. Kaip yra konstatavęs Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas turi įrodyti ne tik tai, kad mokėtojas pažeidė vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, bet ir tai, kad veikė dėl didelio neatsargumo⁶.

Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatyta mokėtojo pareiga naudotis jam išduota mokėjimo priemone (nagrinėjamu atveju – Kortele) pagal jos išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, o sužinojus apie jos praradimą, vagystę arba neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą jos naudojimą, *nedelsiant* apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba jo nurodytam subjektui (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 1 dalis), taip pat pareigą, gavus mokėjimo priemonę, imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 2 dalis).

Panašios pareiškėjo pareigos nustatytos ir šalių sutartose Bendrųjų paslaugų taisyklėse (toliau – Taisyklės). Pavyzdžiui, Taisyklių 2 priedo 18 skyrius nustato mokėjimo kortelės saugaus naudojimo reikalavimus ir įpareigoja pareiškėją nesudaryti sąlygų tretiesiems asmenims naudotis Kortele ar sužinoti pareiškėjo Kortelės PIN kodą. Taisyklių 18.5 papunktyje nurodoma – „neužrašykite PIN kodo ant mokėjimo kortelės, popieriaus ar kitų daiktų, laikomų

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2023 m. rugsėjo 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-182-1075/2023, 44 punktas.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. balandžio 13 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-180-378/2017.

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2023 m. rugsėjo 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-182-1075/2023, 82 punktas.

⁵ Pavyzdžiui, ginčo bylos Nr. 2022-00586 ir 2022-02496.

⁶ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2023 m. rugsėjo 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-182-1075/2023, 78 punktas.

kartu su mokėjimo kortele, nes pamesta ar kitaip prarasta mokėjimo kortele gali pasinaudoti kiti asmenys". Jeigu nesilaikoma reikalavimų dėl saugaus PIN kodo naudojimo ir saugojimo, toks elgesys laikomas dideliu neatsargumu, todėl pareiškėjui tenka atsakomybė už visas Kortele atliktas mokėjimo operacijas, patvirtintas PIN kodu.

Bankas teigia, kad pareiškėjas nuostolius dėl ginčijamų mokėjimų patyrė dėl savo didelio neatsargumo, t. y. pareiškėjo elgesys neatitiko Taisyklėse nustatytų naudojimosi mokėjimo priemonėmis sąlygų ir nebuvo adekvatus bei pakankamas, kad užtikrintų mokėjimo priemonės personalizuotų duomenų saugumą. Pareiškėjas pokalbio su banko darbuotoja metu pripažino, kad Kortelės PIN kodo slaptažodis buvo kartu su Kortele jo piniginėje, kurią pavogė tretieji asmenys.

Pabrėžtina, kad pirmiau aptartų Taisyklių nuostatos aiškiai nustato, kad už mokėjimo ir tapatybės patvirtinimo priemonių personalizuotų saugumo duomenų konfidencialumą yra atsakingas mokėtojas, šiuo atveju – pareiškėjas, jis privalo užtikrinti, kad minėti duomenys netaptų žinomi tretiesiems asmenims. Atsižvelgiant į tai, manytina, kad pareiškėjo elgesys būtų laikomas kaip atitinkantis mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, jei būtų nustatyta, kad jis ėmėsi adekvačių veiksmų (arba priešingai – nustačius, kad nuo tam tikrų veiksmų susilaikė), kad banko išduotų mokėjimo priemonių personalizuotų saugumo duomenų, įgalinančių inicijuoti ir tvirtinti mokėjimus, konfidencialumas būtų tinkamai užtikrintas ir jie būtų naudojami šalių sutartinius santykius reglamentuojančių dokumentų nustatyta tvarka bei sąlygomis.

Vis dėlto, įvertinus ginčo byloje esančius duomenis ir ginčo nagrinėjimo metu nustatytas aplinkybes, išvados, kad pareiškėjo elgesys atitiko banko nustatytas naudojimosi mokėjimo priemonėmis sąlygas ir buvo adekvatus, pakankamas tam, kad jam nustatytos pareigos, susijusios su Kortelės personalizuotų saugumo duomenų konfidencialumo užtikrinimu, būtų tinkamai įvykdytos, daryti negalima.

Nagrinėjamo ginčo atveju, vertinant pareiškėjo elgesį su jam banko išduota mokėjimo priemone, galima daryti išvadą, kad pareiškėjas šalia Kortelės laikydamas ir užrašytą jos PIN kodo slaptažodį, tokiais savo veiksmais šiurkščiai pažeidė Taisyklių 18.5 papunkčio reikalavimus ir neužtikrino Kortelės personalizuotų saugumo duomenų konfidencialumo, o tretieji asmenys pasisavinę pareiškėjo Kortelę galėjo įvykdyti ginčijamus mokėjimus tik dėl to, kad šalia Kortelės buvo laikomas ir užrašytas jos PIN kodas. Lietuvos banko vertinimu, tokie pareiškėjo veiksmai yra laikytini itin neapdairiais bei iš esmės pažeidžiančiais mokėjimo priemonės turėtojo pareigas, nurodytas Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje bei ginčo šalių sutartinius santykius reglamentuojančiose Taisyklėse.

Atsižvelgiant į tai, kas aptarta, konstatuotina, kad yra pagrindas pareiškėjui taikyti Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalį, nustatančią, kad mokėtoju tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jei jis juos patyrė dėl didelio neatsargumo.

2. Dėl banko mokėjimų operacijos rizikos stebėsenos užtikrinimo.

Kaip minėta, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliama teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais, kurių pagrindu priima sprendimą.

Pareiškėjas teigdamas, kad bankas yra atsakingas už nuostolius, kuriuos jis patyrė dėl ginčijamų mokėjimų įvykdymo, remiasi tuo, kad bankas neužtikrino mokėjimo operacijų rizikos stebėsenos.

Bankas teigia, kad ginčijamų mokėjimų nevykdyti neturėjo pagrindo, nes jie buvo tinkamai autentifikuoti, t. y. fiziškai panaudota Kortelė ir suvestas PIN kodas. Banko teigimu, Reglamento 18 straipsnis, reglamentuojantis mokėjimo operacijų rizikos stebėseną, kuriuo remiasi pareiškėjas, galėtų būti taikomas tik tada, jeigu bankas naudotųsi griežto autentiškumo patvirtinimo išimtimi.

Nagrinėjamo ginčo atveju nustatyta, kad ginčijamiems mokėjimams nebuvo taikomos griežto autentiškumo patvirtinimo išimtys ir jie buvo patvirtinti taikant griežtą autentiškumo nustatymą (ginčijami mokėjimai patvirtinti PIN kodu bei fiziškai į bankomatą įdėjus Kortelę). Vien tik pareiškėjo teiginiai, kad bankas neužtikrino mokėjimo operacijų stebėsenos ir būtent tai nulėmė, kad pareiškėjas dėl ginčijamų mokėjimų įvykdymo patyrė nuostolių, nėra pagrindas vertinti, kad bankas įvykdydamas ginčijamus mokėjimus pažeidė jo veiklą reglamentuojančių teisės aktų reikalavimus.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs ar netinkamai vykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimus ir (ar) nesiėmęs priemonių užtikrinti savo klientų,

įskaitant pareiškėjo, banke laikomų lėšų saugumo, nagrinėjant ginčą nenustatyta.

Į esminius šalių išdėstytus argumentus atsakyta, o kiti šalių nurodyti argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą⁷.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X.X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

⁷ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.